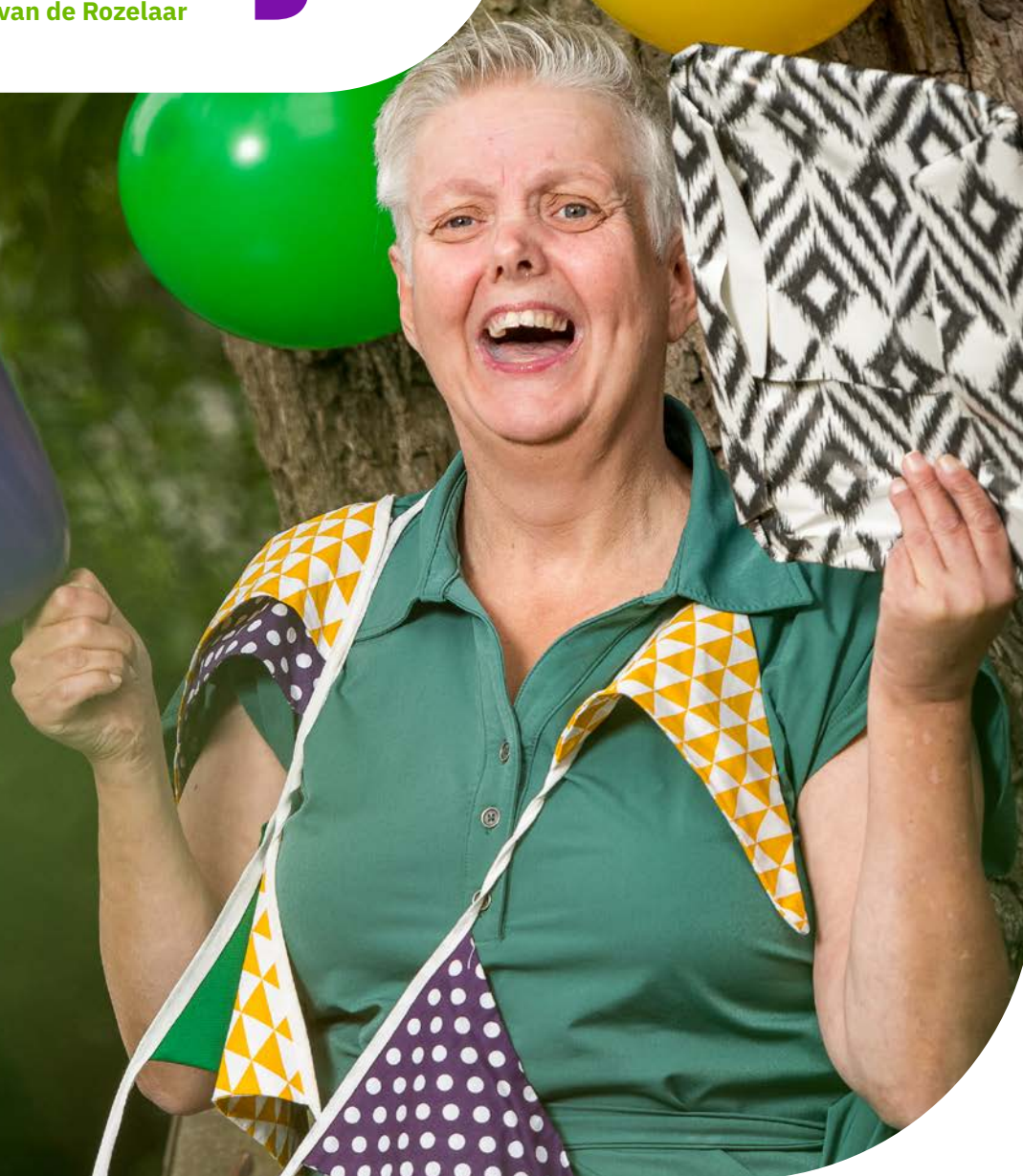

erbij:

het magazine van de Rozelaar

Vieren

Hoofdartikel:

Muziek moet je vieren

4

40 jaar Rozelaar:

Mijlpalen van 1983 tot 2023 en verder

14

CLIËNT AAN HET WOORD

Dinie

Hoe lang werk je al bij de Rozelaar?

Ik werk al veertig jaar bij de Rozelaar. Ik woon er niet, want ik woon bij mijn zus Willy en zwager Henk in Scherpenzeel.

Wat voor werk doe je?

Ik werk op Dagbesteding Madelief en daar doe ik veel dingen. Ik help in de keuken met het in- en uitruimen van de vaatwasser. Verder zorg ik ervoor dat de koffiehoek van het kantoorpersoneel netjes blijft: de vuile kopjes ruim ik op en ik zet weer schone kopjes neer. Ik strijk, ik lamineer ... Ik vind het leuk om te doen en hoef me dus nooit te vervelen op de Rozelaar!

Hoe is je veertigjarig jubileum gevierd bij de Rozelaar?

Op de feestdag van de Rozelaar, 10 juni, ben ik in het zonnetje gezet. En laatst, op 4 september, hebben wij een feestje gevierd op Madelief. Ik had Willy en Henk uitgenodigd, mijn vrijwilliger Willy Wallet en haar man Jan, en Philip. En natuurlijk waren alle andere deelnemers van de groep en mijn begeleiders erbij. Er was een mooie fototaart met een foto van mij erop gemaakt en er waren nog wat lekkere hapjes. Ik vond het een fijn feest! Ik had een corsage op en ik heb mooie cadeaus gekregen, waaronder een medaille waar ik heel blij mee ben en trots op ben. Ik ben er heel zuinig op.

Hoe vier je zelf je verjaardag?

Mijn verjaardag vier ik thuis met Willy en Henk en de neefjes. Het grote feestje vier ik in de Rozerie. Daar komt mijn familie dan naartoe.

Wat doe je graag als je vrij bent?

Als ik vrij ben, vind ik het leuk om te stofzuigen en de planten water te geven. Ik ga dan ook vaak boodschappen doen met Willy. Verder vind ik het fijn om een cd te luisteren.

IN DIT MAGAZINE

Cliënt aan het woord	2
Column	3
Hoofdartikel	4
Het gewone leven	7
De MiddenIn	8
Een dag uit het leven van	10
Medewerkers	12
Feiten & Cijfers	14
Een Rozelaartje	16

COLOFON

Redactie: *Jacomine Blom, Elsamarie Groenendaal, Philip Miedema, Gesina Timmer, Nico Vonder, Herlette de Kruijff, Laura Ezinga*

Eindredactie: *Jeannette Bos*

Fotografie: *Hans Malestein, Jeannette Bos, Ballonfiësta*

Teksten: *Arende Boogert*

Cover: cliënt Jannet Dekker (Woonlocatie Iris en Dagbesteding Lavendel)

Vormgeving: *Treffend & Co*

Drukwerk: *Verloop drukkerij*

Column

Wat een feest!

Natuurlijk gaan we feest vieren! Verjaardag, trouwerij of jubileum, dat laat je toch niet zo voorbijgaan? Ik kijk er nu al naar uit.

Maar als we een feest gaan vieren, dan moet het natuurlijk wel goed zijn. Wat zullen de mensen er anders van denken? We kennen allemaal wel van die feesten waar je voor je goed fatsoen naar toe gaat, maar vooraf al weet dat het oersaai wordt. Er moet voldoende te eten en te drinken zijn en de muziek moet top zijn. Het feest moet beslist beter zijn, dan dat van de bureu. Dat begint al met de vraag wie we gaan uitnodigen. Het budget laat het niet toe dat we iedereen uitnodigen. Bovendien; waar moet je iedereen laten? En dan zijn er altijd vrienden of familie die je niet samen in één ruimte moet hebben, wil het leuk blijven. Daar moet je wel rekening mee houden en dat vraagt keuzes. Misschien moet je het splitsen waarbij de ene gast de hele feest en de andere alleen bij het begin mag zijn. En dan regelen wie bij wie gaat zitten. Het is ook belangrijk dat je zelf voldoende aandacht aan je gasten kunt besteden. Waarom doe je het anders? Als je de hele dag loopt te rennen om het iedereen naar de zin te maken, dan heb je er zelf niets aan.

Wat hebben we ons eigenlijk op de hals gehaald? Waarom moeten

we zo nodig feest vieren. Tsja, als een feest gaat om prestige en competitie en niet om hartelijkheid, dankbaarheid en elkaar iets gunnen, dan is de feestvreugde ver te zoeken. Als we mensen gaan beoordelen volgens een perfect plaatje voordat ze mee mogen doen, wie kan dan meedoen? Wie wil dan nog meedoen?

Dit jaar bestaat de Rozelaar 40 jaar. De oprichters wilden een organisatie van mensen die mensen met een beperking ondersteunden en helpen bij hun plek in de samenleving in te nemen. Daarbij geïnspireerd door Gods Woord waarin mensen worden uitgenodigd om te komen tot het grote feest, waarvoor iedereen is uitgenodigd.

We zijn dankbaar dat we plekken midden in de samenleving hebben mogen creëren waarin mensen met een beperking met zijn eigen talenten en mogelijkheden volop mogen meedoen. En iedereen die erbij betrokken is die ervaart het dagelijks: Wat een feest!

Philip Miedema
Raad van Bestuur

**“ALS ER IETS TE
VIEREN IS, WEET
IEDEREEN WEL
EEN LIEDJE DAT
DAARBIJ PAST”**

Over muziektherapie bij de Rozelaar

Of ze nu met een behandeldoel binnenkomen of dat ze vooral bij haar zijn om te ontspannen: muziek doet iets met cliënten, ziet muziektherapeut Daniëlle Jurriens. Het belangrijkste is dat ze die ontspanning meenemen naar het dagelijks leven. „Via een begeleider hoorde ik terug: ‘Van de muziekjuffrouw moet ik rustig worden en diep ademen.’”

Muziek speelt een grote rol in het leven van Daniëlle Jurriens. Via een stage bij haar opleiding muziektherapie kwam ze terecht bij de Rozelaar, waar ze zo'n twintig uur per week als muziektherapeut werkt. Binnen de muziektherapie die ze aanbiedt zijn er verschillende takken. Dat heeft alles te maken met de diverse hulpvragen. “Bij de EMB-groep (ernstig meervoudig beperkten, red.) gaat het vooral om het hier en nu ervaren van je zintuigen: horen, voelen, aanraken.

Dat is anders dan wanneer je met iemand uit de LVB-groep (licht verstandelijk beperkten, red.) werkt. Dan komt iemand vaker binnen via een verwijzing van een gedragsdeskundige. We stellen dan langetermijndoelen voor een traject van een halfjaar en kijken daarna of we dat nog moeten verlengen.” Een vraag die daarbij meer dan eens terugkomt is hoe iemand omgaat met prikkels en emoties. “Ik bied tijdens muziektherapie bijvoorbeeld een prikkel en kijk hoe de cliënt daarop reageert. Of ik laat een bepaalde emotie horen en vraag dan aan de cliënt om welke emotie het gaat.”

Assertief

Daniëlle geeft het voorbeeld van cliënten die als doel hebben om beter voor zichzelf op te komen. “Soms vinden ze van zichzelf dat ze dat al

best goed doen. Ik observeer hen dan: klopt wat ze zeggen met het beeld dat ik van hen krijg? Veel kan ik zien aan de manier waarop ze muziek maken en wat ze laten zien. Blijven ze op de achtergrond of treden ze toch wat meer op de voorgrond?

Vervolgens daag ik hen uit. Ik ga bijvoorbeeld trommelen en vraag hen om harder te trommelen dan ik. Zo creëer ik situaties waarbij cliënten leren om assertief te zijn.”

De meeste cliënten die via een verwijzing bij Daniëlle terechtkomen, werken één-op-één met haar. “Tenzij hun doel natuurlijk is om beter te leren samenwerken. De EMB-behandelingen zijn wel in een groep.”

Voelen

Bij de EMB-groep is het lastig om de cliënten met instrumenten aan de slag te laten gaan. “Daar maak ik meer gebruik van receptieve, ontvangende muziektherapie. Daarbij richt ik me dan op geluiden die iets triggeren in de hersenen. Cliënten merken: er gebeurt nu iets.”

Daniëlle maakt bij deze groep gebruik van de Beleven in Muziek (BiM)-methode. “Ik laat dan muziekstukken horen terwijl ik de cliënten ondertussen voorwerpen laat voelen of de maat van de muziek benadruk. Mijn stemgeluid doet ook al veel, merk ik.”

Het resultaat van een therapieessie is meer dan eens dat cliënten

ontspannen weggaan, ziet ze. “Ze komen rustiger aan bij hun begeleiders. Het belangrijkste is natuurlijk dat ze dat meenemen in het dagelijks leven. Zo hoorde ik van een begeleider dat een cliënt in een bepaalde situatie had gezegd: ‘Van de muziekjuffrouw moet ik rustig worden en goed ademen.’ Dat vond ik mooi om terug te krijgen.”

Sing-in

Muziektherapie is niet de enige vorm van muziek op de Rozelaar. Iedere dinsdagmiddag oefent het Rozelaarkoor onder leiding van Daniëlle. Daar verwondert ze zich

Hoofdartikel

soms over wat ze ziet en hoort: “De deelnemers vinden het leuk om te zingen en kunnen het ook goed. Sommige van de cliënten zijn muzikaler dan ik, ze pikken een melodie zo snel op! Ik oefen

voor de hobby is, merkt Daniëlle dat het ook therapeutisch werkt: “Mensen werken samen en kweken zelfvertrouwen. Het is een hechte groep, iedereen helpt elkaar.” Vanuit het koor is ze nu bezig om een

roept sowieso veel emotie op, merkt Daniëlle. Op blijde en verdrietige momenten. “Als er iets of iemand te vieren is, weet iedereen wel een liedje dat daarbij past. En als iemand overleden is, is er vaak een liedje dat aan die persoon doet denken. Dat is een mooie manier om stil te staan bij bepaalde herinneringen.

Bij blijde gelegenheden geldt het ook: als er iets te vieren is en er een lied gezongen wordt, zie je cliënten blij en enthousiast worden. Zo zit de sfeer er snel in.”

Ontspannen

In de toekomst zou de muziektherapeut zich nog meer willen richten op de ontspannende kant van muziek. Nadenkend zegt ze: “We leven in een drukke maatschappij. Mensen met een beperking hebben ook last van al die prikkels. Hoe zet je dan muziek strategisch in om de hersenen tot rust te laten komen? Sommige instrumenten, zoals de rainmaker, hebben dat van nature al in zich. Dat vind ik heel interessant.”

Overigens hoeven cliënten niet muzikaal te zijn of een instrument te bespelen om muziektherapie te kunnen volgen, benadrukt Daniëlle. “Ik merk soms dat cliënten daarvoor gespannen zijn, maar dat is niet nodig. Het gaat uiteindelijk niet om de muziek, maar om de oefeningen die we doen, en daarbij gebruiken we muziek als middel.”

In ieder geval gaan de cliënten van de Rozelaar graag naar muziektherapie. “Ze vinden het heel leuk als ze daarvoor in aanmerking komen.”

Begin november werd er een feestelijke sing-in georganiseerd omdat de Rozelaar dit jaar 40 jaar bestaat. Op dinsdag 19 december wordt er een kerst sing-in georganiseerd. Kijk op de website voor meer informatie.

bijvoorbeeld een tweede stem met hen of we voegen instrumentale stukjes toe.”

Het koor doet meer dan alleen oefenen. “Zo’n vier tot zes keer per jaar treden we op. Dat kan een sing-in zijn vanuit de Rozelaar, maar we zijn ook uitgenodigd door een kerk in Garderen en we hebben weleens in het Schaffelaartheater in Barneveld gestaan.”

Ondanks dat het Rozelaarkoor vooral

band op te zetten, want instrumentaal talent is er ook. “Bij het koor hebben we twee drummers en iemand die piano speelt. Verder werken we veel met bijvoorbeeld shakers en xylofoons, allemaal instrumenten die we eveneens bij muziektherapie inzetten.”

Herinneringen

Of het nu bij muziektherapie is of op andere momenten, muziek

Jarig!

Net als de meeste mensen vieren de bewoners van de Rozelaar ieder jaar hun verjaardag. Voor Jannet Dekker, die op woonlocatie Iris woont, is het één van de belangrijkste momenten van het jaar. Begeleider Matthijs Freeke: *“Ik vind het waardevol om te zien dat ze juist tijdens zo’n verjaardag ontspannen en in balans is.”*

Al maanden voordat het zover is, zegt Jannet tegen iedereen die het maar horen wil dat ze ‘morgen’ jarig is. Afgelopen 18 juli werd ze eindelijk weer een jaartje ouder. “Haar verjaardag is die dag drie keer gevierd,” vertelt begeleider Matthijs Freeke. “’s Ochtends op de dagbesteding, ’s middags op de groep en ’s avonds met familie. Vooral die verjaardag ’s avonds was een hoogtepunt.”

Voor het feestje op haar groep, woonlocatie Iris, maakten Matthijs en Jannet een dag van tevoren een lekkere kwarktaart. Natuurlijk werd er gezongen voor de jarige. “Matthijs speelde op de gitaar,” zegt Jannet, terwijl ze druk gebaart hoe dat ging.

Verder kwam er een leuk cadeautje voor de dag. “Per cliënt hebben we daar een budget voor,” zegt Matthijs. “Dit jaar kreeg Jannet een parfum van ons.”

De avondverjaardag regelde de familie. “Twee zussen van Jannet doen dat heel goed, haar familie is er echt trouw in. Ze regelen dan een ruimte, bijvoorbeeld die van de dagbesteding, en nemen cadeautjes mee.”

Waar Jannet dit jaar mee verwend werd? “Stiften, douchegel, handcrème en bloemen,” somt ze vrolijk op.

Voor een avond als deze trekt ze graag haar mooiste jurk aan. “Ze staat dan echt in het middelpunt en dat vindt ze heerlijk,” zegt Matthijs. “Ze kan snel druk en overprikkeld zijn, maar naar verhouding beleeft ze zo’n verjaardagsfeest redelijk ontspannen. Ik geniet ervan om dat te zien en ik heb er ook echt van geleerd. Het draait niet alleen om prikkels weghalen, maar ook om het aanbieden van menswaardig contact.”

Naast haar verjaardag had Jannet dit jaar nog een feestje: begeleider Ria stapte in het huwelijksbootje. Jannet weet het nog precies. Enthousiast zegt ze: “We gingen oefenen.” Matthijs licht toe: “We hebben op de Iris vaak geoefend op het lied dat we in de kerk met alle bewoners en collega’s gingen zingen.” Jannet zou graag willen trouwen: veel mensen uitnodigen, lekker eten, een trouwjurk en een sluier dragen. Want voor een feestje gaan, wat haar betreft, twee dikke duimen omhoog. “Goed hè?”

Met een ballon de lucht in

“We hoeven maar te bellen met onze contactpersoon bij de Rozelaar en het wordt geregeld”

Ieder jaar is het feest in Barneveld. Luchtballonfeest, wel te verstaan. Dit jaar vond alweer de 39e editie van de Ballonfiësta plaats. Voorzitter Jack de Jong en secretaris Arie van Herk geven een kijkje achter de schermen. “Achteraf hoor je dat mensen dankbaar zijn voor de ervaring. Daar doe je het voor.”

Iedere laatste week van de zomervakantie in regio midden is het zover: dan vindt de Ballonfiësta plaats op de Koeweide, achter het Barneveldse Huize de Schaffelaar. Een uniek evenement waar duizenden bezoekers per avond op afkomen en waar ook internationaal aandacht voor is. Per avond kunnen er 150 passagiers de lucht in. Het totale aantal bezoekers – er zijn vier avonden – ligt op zo’n 25.000. Voor mindervaliden zijn er speciale voorzieningen: zo biedt de Rozelaar hen de mogelijkheid om met een rolstoelbus vanaf de parkeerplaats naar het terrein te komen.

Terras

Intussen kent de Ballonfiësta een vijfhoekig bestuur, met daarbij honderden betrokken vrijwilligers. “Per avond zijn er zo’n vierhonderd mensen actief,” vertelt Arie gedreven. De secretaris is al zo’n twintig jaar bij het evenement betrokken – zijn medebestuurders noemen hem waarderend een ‘wandele Wikipedia’ als het over ballonzaken gaat.

“Je kunt dan denken aan kassapersoneel, verkeersregelaars, parkeerwachten en mensen die de plaatsen op de tribune aanwijzen. De organisatie bestaat uit vrijwilligers, maar we runnen het als een onderneming. Iedereen heeft een eigen taakveld en ieder jaar organiseren we zogenoemde heidagen. Een van de onderdelen die specifieke aandacht en kwaliteiten van vrijwilligers vragen, is het mindervalideterras. De bezoekers die daar een plekje hebben, zitten met hun neus boven op de ballonnen die zich klaarmaken om op te stijgen. Verder zijn onder andere het sanitair en de snackvoorzieningen op deze mensen aangepast.”

Speciale mand

Op één avond mogen er maximaal zo’n 35-40 ballonnen opstijgen. Die ballonnen hebben allerlei kleuren, reclameuitingen en vormen. Het opbouwen en opstijgen daarvan is op zichzelf al de moeite van het bekijken waard, maar daarnaast is er ook nog ruimte voor muziek en de zogenaamde ‘nightglow’, waarbij laserstralen de

ballonnen verlichten. Sommige ballonnen hebben net wat extra’s. “Sinds 2016 huren we van Ad Ballon een speciale mand voor mensen met een beperking,” vertelt Jack. “Hotel De Roode Schuur uit Nijkerk sponsort deze ballon voor ons. In de mand kunnen twee mensen veilig zitten en nog eens vier mensen staan.

Ieder jaar kiezen we een zorginstelling uit waarvandaan mensen in deze ballon mee mogen. Dit jaar was de Rozelaar aan de beurt.” Zo konden er per avond vier cliënten met twee begeleiders de lucht in. “De stoelen waarin mensen vastzitten, kun je in de lucht omhoog doen, zodat de passagiers over de rand kunnen kijken. Voor de veiligheid laten we die stoelen dan weer zakken bij de landing. Achteraf hoor je dat mensen dankbaar zijn voor de ervaring. Dan weet je waarvoor je het doet.”

Mindervalidenterras

Ook voor de cliënten van de Rozelaar die niet met de ballon mee konden, waren het speciale dagen. Arie: “Zij hadden een plekje op het mindervalidenterras. We probeerden iedere keer om de speciale ballon daar zo dicht mogelijk bij te laten opstijgen.” Jack vult aan: “Tijdens zo’n avond vragen we ook aan een blaaskapel of ze dicht bij dat terras even stil willen staan en er wat willen spelen, in plaats van er snel voorbij te lopen.”

Pendelen

De band tussen de Ballonfiësta en de Rozelaar gaat overigens veel verder terug dan dit jaar. “Naast dat we een rolstoelbus van het Rode Kruis gebruiken, helpt de Rozelaar ook mee met een paar rolstoelbussen. Daarmee kunnen we zorgen voor het laatste stukje rolstoelvervoer, als een pendeldienst. Dat geldt dus voor alle mindervalide bezoekers, niet alleen voor cliënten van de Rozelaar.” De samenwerking verloopt goed, benadrukken de mannen. “We hoeven maar te bellen met onze contactpersoon bij de Rozelaar en het wordt geregeld.”

Jubileum

Voor het jubileum van volgend jaar zijn de eerste plannen inmiddels voorzichtig gemaakt. En wat Jack en Arie betreft blijft de Rozelaar daarbij een rol spelen. “We spreken graag onze dank uit voor de prettige en flexibele samenwerking. En uiteraard willen wij de Rozelaar heel hartelijk feliciteren met het jubileum.”

EEN DAG UIT HET LEVEN VAN *Lennard van Leeuwen*

Drie dagen in de week trekt Lennard zijn werkkleren van de Rozerie aan. Hij gaat dan aan de slag in de bediening of in de keuken. Nu de Rozerie Brasserie & Bakkerij helemaal vernieuwd en een stuk groter is, heeft hij genoeg te doen. Hoe ziet de dag van Lennard eruit?

's Ochtends

Op maandag, woensdag en zaterdag werk ik in de Rozerie. Daar kan ik vanuit de Irishof, waar ik woon, zo naartoe lopen. Eerst moest ik wel wennen aan het wonen daar, maar nu is het erg makkelijk. Ik vind het lekker dat alles op loopafstand is! De andere twee dagen werk ik op een andere plek in Barneveld en op vrijdag ben ik vrij.

In de Rozerie beginnen we om 9.30 uur. Voor die tijd leg ik eerst even mijn brood in de koelkast en trek ik mijn bedrijfskleren aan. Zo ben ik helemaal klaar voor de start. We drinken met elkaar een bakje koffie in de kantine en ik hoor dan wat ik mag gaan doen. Meestal help ik mee met het opnemen van de bestellingen of met het werk in de keuken.

Om 10.00 uur gaat de Rozerie open. Dan mag ik de klanten vragen wat ze willen bestellen. Dat vind ik soms best een

uitdaging: wat kan iemand eten die geen gluten, lactose of noten mag? Daar moeten we goed rekening mee houden, maar dat vind ik juist wel leuk, al die verschillende gasten. Op maandag is de Rozerie trouwens pas om half twaalf open, omdat we dan eerst dingen schoonmaken en voorbereiden.

Als een gast besteld heeft, zet ik het bonnetje in de kassa. Dat bonnetje geef ik dan aan mijn collega's die bij het koffiezetapparaat of bij de frisdrank staan. In de keuken komt de melding automatisch binnen, is dat even makkelijk!

De nieuwe Rozerie is op 9 september 2023 geopend. Het is er echt mooi geworden. Ik was er niet de hele dag bij, want ik had nog een ander feestje, maar ik heb wel gezien dat de burgemeester de opening deed.

's Middags

Rond 12.00 uur is het etenspauze. We overleggen dan met elkaar wie er wanneer gaat eten. Als mijn collega van de bestellingen aan het lunchen is, neem ik zijn taken over. Zo kunnen we de klanten blijven helpen. Soms doe ik ook 's middags de bestellingen, een andere keer help ik in de keuken of sta ik bijvoorbeeld bij de frisdrank. Wel fijn, die afwisseling! Het verschilt natuurlijk heel erg hoeveel klanten er zijn. Dat heeft er ook mee te maken of het mooi weer is of niet.

Als ik zelf iets zou mogen kiezen van de lunchkaart, ga ik voor de ingewikkelde tosti of het broodje burrata. Het broodje met zalm vind ik ook lekker. Maar ik heb nog niet alles geprobeerd, hoor, dus misschien vind ik later wel weer iets anders lekker. Het fijne aan de nieuwe Rozerie is dat er meer ruimte is. Op de vorige plek moesten we soms

Op 9 september 2023 werd onze Rozerie Brasserie en Bakkerij feestelijk geopend aan de Langstraat 15 in Barneveld. Deze nieuwe locatie brengt de voormalige Lunchroom de Rozerie en Bakkerij Taart&Zoet samen onder één dak.

Hiermee zijn twee lang gekoesterde wensen in vervulling gebracht; de bakkerij een zichtbare plek geven midden in de samenleving en te integreren met de lunchroom. En de lunchroom uitbreiden en eigentijds te maken.

De medewerkers bij de Rozerie volgen een leerwerk-traject voor gastheer/vrouw of keukenmedewerker. In de Rozerie kun je op drie verschillende plekken werken en leren: de keuken, de brasserie en de bakkerij.

“Na 20 jaar is de Rozerie inmiddels een begrip in Barneveld. We zijn ontzettend dankbaar dat onze lunchroom en onze bakkerij nu samen onder één dak werken in dit prachtige grote pand aan de Langstraat. Een plek waar we nu méér deelnemers een betekenisvolle werkplek kunnen bieden. Waar ze gasten uit Barneveld en omstreken kunnen ontmoeten en zo het gewone leven kunnen ervaren door midden in de samenleving te werken.” (Philip Miedema, Raad van Bestuur)

's Avonds

Meestal ben ik rond 17.00 uur klaar met het werk. De ene keer kan ik dan op de Irishof gelijk aanschuiven bij het eten, een andere keer ga ik eerst even naar m'n appartement of help ik mee met tafeldekken. Na het eten doe ik een uurtje iets voor mezelf. Ik werk dan aan een legpuzzel, terwijl ik ondertussen lekker naar Groot Nieuws Radio luister. Rond 21.30 uur ga ik naar bed: dan ben ik ook wel echt moe!

gasten teleurstellen omdat we helemaal vol zaten, dat was niet leuk. Gelukkig is dat probleem voorbij. We moeten nu wel veel meer lopen en er zijn ook meer tafels. Het kost daarom tijd om te leren waar alles staat. Natuurlijk hebben we bordjes, maar doordat mijn zicht minder goed is, kan ik die soms lastig zien.

Om 16.00 uur gaat de keuken dicht en een uur later ook de lunchroom. We ruimen dan alles op en maken het netjes schoon, ook bijvoorbeeld de balies en het koffiezetapparaat. Sinds kort hoeven we het gelukkig niet meer alleen te doen: er is een schoonmaakbedrijf dat ons komt helpen, zodat we wat eerder naar huis kunnen.

Bijna 35 jaar is Tona van Dijk inmiddels een vaste waarde bij de Rozelaar. In die tijd heeft ze op allerlei plekken gewerkt, en met plezier. “Je weet op den duur wie wat nodig heeft.”

Op papier is Tona sinds mei 1989 in dienst bij de Rozelaar. Zelf denkt ze dat het misschien al wel een jaar langer is, hoewel daar officieel niets meer van terug te vinden is. “Niemand werkt langer bij de Rozelaar dan ik. Dat vind ik een leuk gegeven.” Ze kwam via via bij de Rozelaar terecht. “Ik ben begonnen op de dagbesteding en heb daar samen met een collega een nieuwe groep opgezet, dat was een mooie tijd. In die tijd deed je er allerlei klusjes bij. Ik heb weleens de chauffeur van het busje vervangen als hij vakantie had.”

Begeleiden

In de loop van de jaren werkte Tona op verschillende locaties en met verschillende groepen. Zo hielp ze mee

met het opzetten Woonlocatie Iris, de eerste woonlocatie van de Rozelaar, waar ze vervolgens drie jaar werkte. De afwisseling beviel haar goed. “Op een bepaalde manier lijkt het dan net alsof je steeds ergens anders werkt, ook al blijf je bij dezelfde organisatie. Misschien dat ik daarom nooit een reden heb gevoeld om weg te gaan.”

“Ik voel me overal op de Rozelaar wel thuis”

Wat er voor haar uit springt, zijn haar twaalf jaar bij de Rozerie (nu Rozerie Brasserie & Bakkerij, destijds Lunchroom de Rozerie, red.). “Ik vond het vooral mooi om daar de cliënten te begeleiden in het bedienen van de gasten. Je wilt dat je bezoekers met een tevreden gevoel de deur uit gaan. Het is leuk om daar samen met

cliënten aan te werken.” Ze maakte er onder andere de brandschade in 2014 en de sluiting vanwege corona mee. “Die dingen vergeet je natuurlijk niet zomaar. Als ik erover nadenk, is er in al die jaren best veel gebeurd.” Inmiddels is ze vooral te vinden op de tweede etage van Woonlocatie aan de Irishof. “Daar ben ik wat meer aan het begeleiden dan aan het verzorgen. Ik vind het heel fijn om de bewoners op zo’n manier te helpen dat ze bepaalde taken de volgende keer zelfstandig kunnen, al zijn er natuurlijk ook weleens moeilijke dingen. Overigens leer ik net zo goed van hen: ze denken regelmatig logischer na dan wij.” Door alle ervaring heeft ze vaak snel door wat de hulpvragen van cliënten zijn en hoe ze daar op een goede manier mee om kan gaan. “Door de jaren heen heb ik bijvoorbeeld geleerd mensen te verstaan die niet zo duidelijk praten. Je weet op den duur wie wat nodig heeft.”

Netwerk

Tona heeft officieel nog zo’n zes jaar te gaan tot haar pensioen. “En als ik daarna gezond ben, zou ik ook nog wel wat willen doen. Ik ben geen mens om thuis te zitten, dat lijkt me echt verschrikkelijk.” In al die jaren heeft Tona onder collega’s, cliënten en hun familieleden een enorm netwerk opgebouwd. “Daar ben ik blij mee. Het is voor mij makkelijk om op een andere groep in te vallen als dat nodig is, want op veel locaties ken ik mensen. Ja, ik voel me overal op de Rozelaar wel thuis.”

Al bijna zolang als de Rozelaar bestaat, is Koosje de Korte erbij betrokken. Ze is er de vrouw niet naar om stil te zitten. Veel liever helpt ze andere mensen. “Als ik op de Rozelaar kom, ben ik altijd blij.”

“Het zit in onze genen om mensen te helpen,” vertelt Koosje de Korte (“ik ben niet meer zo heel jong”). “Mijn ouders stonden als gastgezin open voor mensen die hulp nodig hadden. Ze leerden ons: wees goed voor een ander, zeker als ze iets minder kunnen dan jijzelf.

Bij ons in huis was een meisje uit een instelling voor mensen met een beperking. Zij draaide mee als ons zusje. We vroegen niet naar achtergronden of andere moeilijke dingen, maar deden gewoon wat we konden. Toen mijn moeder wegviel, hebben wij de zorg voor ons ‘zusje’ overgenomen, tot ze overleden is.”

Zwemmen

Via een kennis die betrokken was bij de oprichting, kwam Koosje terecht bij de Rozelaar. Er lag een vraag om cliënten te helpen met fietsen. Rond 1985 begon haar vrijwilligerswerk daar. Ook de man van Koosje, Rien, is

jarenlang betrokken geweest bij de Rozelaar. Als chauffeur maakte hij veel ritjes met de bus. “Toen hij tachtig werd, moest hij stoppen. Gelukkig betekende dat niet het einde van ons vrijwilligerswerk.

Ik help nu bijvoorbeeld mee met het zwemmen. Echt zwemmen lukt niet altijd bij de cliënten, maar ook gewoon lekker bezig zijn met een bal in het water is al fijn. Ja, daar word ik gelukkig van.”

Haar nageslacht – ze kreeg drie kinderen, twaalf klein- en acht achterkleinkinderen – staat helemaal achter haar werk bij de Rozelaar. “De kinderen moedigen me alleen maar aan. Ik heb de kleinkinderen ook weleens meegenomen als ik ging zwemmen met mensen van de Rozelaar. De cliënten vonden dat geweldig.”

Blanco

Wat Koosje betreft is het goed om moeilijkheden te laten waar ze horen. “Als je een keer merkt dat iemand er even niet zo lekker in zit, moet je er niet over gaan praten en gewoon wat leuks gaan doen. Zo probeer ik er blanco in te staan. Dat gold toen wij een gastgezin waren, maar dat geldt ook als ik bij de Rozelaar kom. Het personeel gaat er wel mee aan de slag

als er wat is, denk ik dan.

Ik doe geen bijzondere dingen als ik met de cliënten bezig ben, maar daar vragen ze ook niet om. Alleen al het feit dat je luistert, dat je belangstelling hebt, is voldoende. En op mijn beurt vind ik het heerlijk om er te zijn en hen blij te zien.”

Soppen

Koosje ziet het als haar belangrijkste taak om leuke dingen te doen met cliënten van de Rozelaar. “Ik ben niet zo goed in verbandjes leggen en soppen doe ik thuis al genoeg.” Naast dat het vrijwilligerswerk structuur gaf en geeft in haar leven, wordt Koosje er vooral ook ‘happy’ van. Je hoeft daarom niet veel te vragen om haar erover aan het praten te krijgen. “Ik vind het zo gezellig. Je kunt wel zeggen dat ik het vrijwilligerswerk met hart en ziel doe.”

“Ik probeer blanco met cliënten om te gaan”

Mijlpalen

van 1983 tot 2023 en verder

In 1983 werd de Rozelaar opgericht. In de statuten staat: 'de stichting stelt zich ten doel de behartiging van de belangen van verstandelijk en meervoudig gehandicapten in het werkgebied. Meer in het bijzonder stelt de stichting zich ten doel de bevordering en het behoud van de maatschappelijke zelfstandigheid van deze gehandicapten en hun integratie in de samenleving.'

40 jaar verder heeft de Rozelaar 5 woonlocaties en 5 dagbestedingslocaties. We mogen met 220 medewerkers en 180 vrijwilligers liefdevolle zorg geven aan 220 cliënten. Reis mee door de tijd en ontdek een aantal belangrijke momenten.

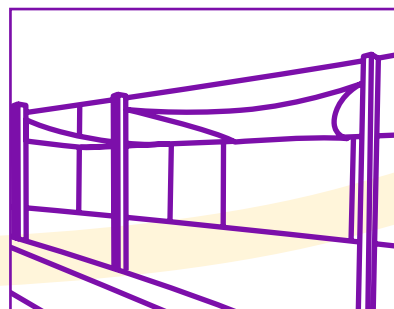

April 1983

Oprichting Stichting de Rozelaar. Start aan de Rozenstraat.

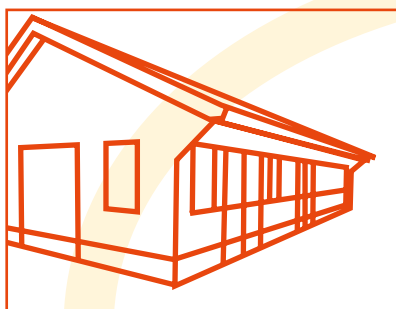
2002

Opening Dagbesteding Nijkerk
(in 2015 verhuisd naar
Woonzorgcentrum de Pol)

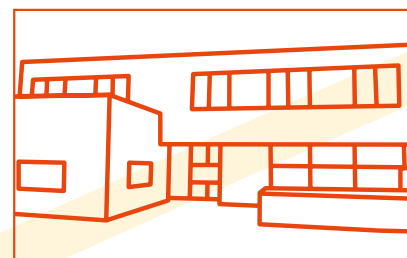
Oktober 2019

Opening Dagbesteding en
Kinderboerderij Schaffelaar
(voorheen Geldersch Erf)

Maart 2018

Opening Dagbesteding
Industrie (voorheen
Geldersch Erf)

September 2019

Nieuwe huisstijl

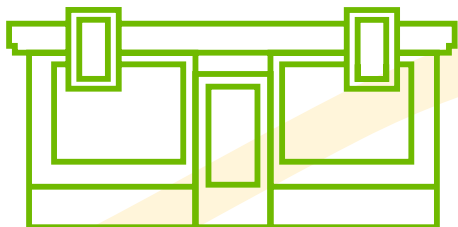

September 2022

Opening Woonlocatie aan de Irishof
(vervanging van Woonlocatie het Gasthuis
– sinds 2000 – en een uitbreiding)

2003

Opening Lunchroom de Rozerie

April 2009

Opening Woonlocatie de Rozenhof
(uitbreiding in 2020)

Mei 2005

Opening
Woonlocatie Iris

Oktober 2011

Opening Woonlocatie
de Vlinder

April 2009

Start Thuisbegeleiding
(vanaf april 2019 heet dit
Ambulante Coaching)

September 2023

Opening Rozerie
Brasserie & Bakkerij
(voorheen Lunchroom
de Rozerie en Bakkerij
Taart&Zoet)

2023

Jubileum 40 jaar
Feestelijke jubileumactiviteiten
waaronder op 10 juni een
jubileumfeest voor medewerkers,
cliënten, vrijwilligers en ouders/
verwanten.

November 2022

Overname Woonlocatie
de Voorde

Plannen voor de toekomst:

- Woonlocatie Veenendaal
- Woonlocatie in Barneveld voor mensen met een ernstig meervoudige beperking.

Gerco doet het gebaar voor 'vieren'

Gerco werkt op Dagbesteding Trosroos

Gerco is één van de jongste cliënten bij de Rozelaar met zijn nét 16 jaar. Hij heeft het enorm naar zijn zin. Hij werkt op Dagbesteding Trosroos. Hij hoopt nog heel lang bij de Rozelaar te blijven.

Dit keer geen uitspraak, maar een gebaar. Gebaren kunnen een meerwaarde bieden in de communicatie voor en met verstandelijk beperkte personen, ook als zij goedgehoord zijn.